

הנחת ה' בלתי מוגה

קדושים שהיו כ"י קדוש אפי גו"י, וכתוב והתקדשתם והייתם קדושים גו"י, ואיחא במד"ר, משל למלך שעשו לו בני בראשו, ושנים בראש בניו, כך בכל יום ויום העלינונים מכתירין לתקו"ה ג' קדושות מה הקב"ה עושה, ונתון בראשו אחת ושתיים בראשו של ישראל, וה"ד, ובר וגו' קדושים והתקדשתם והייתם קדושים. והנה אף שבדש"ר ה"ל ז' משמע, שאף ב' כתיבים נתן הקב"ה בראשו של ישראל, מ"מ, מזה גופא ש"ס מש"נ כ"י קדוש אפי (כ"י קדוש אפי) שנתן בראשו נאמר בהצ"ח לבנו"י קדושים שהיו קדושים שנתן בראשו נאמר בהצ"ח קדוש זה שייך לעבודת בני"י. ויש לומר, שה' נרמז גם כשם ה"ל שבמדרש, שבני המדינה עלו אח כל ג' הערות, דגם בני"י נקראו בשם בני המדינה.

2

והענין הוא, דהנה איחא במשנה במס' אבות (בפרק א"א, י' שלומדים בשבת זו), על שלשה דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמ"ח, ומבואר בהדרושים, דג' דברים אל, ה' נגד ג' קדושות שבת זו) ודג' עשרה הנ"ל (ש"ס אמור' שקורין במנחת שבת זו) הנה הקדוש ה"א הוא בדוגמת ג"פ קדוש שאומרים המלאכים, והקדוש ה"ב הוא מלמעלה"ס, והקדוש ה"ג הוא מלמעלה"ס רק שיו"ד למטה יותר. וזהו ענין ג' הדברים הנ"ל. הקדוש ה"א שמלמעלה"ס הו"ע העבודה (תפלה) שענינה העלאת, והנה ה"א הקדוש שנתן הקב"ה בראשו, וכאמור קודש כתיבים לקורן מתפלותיהן של ישראל. והענין הוא, דהנה קדוש פירוש שהוא מופרש ומבודל מלמטה, וזהו גם ענין התפלה.

סולם -

- 1) קדושים י"ט, ב. כ. 2) פרשתנו כ, ז. שמיני י"א, מר.
- 3) ויק"ר ספכ"ד. וראה פ"י מ"כ ש"ס. 4) ראה ג"כ סה"מ עזר"ת וטה"מ ה' תש"ח שבה"ע הבאה. 5) כהנא להלן - ראה ג"כ ר"ה קדושים בסה"מ ח"א ע' קער. ח"ב ע' תכ ובהוספות ש"ס ע' תרא. דרמ"צ קנג, ב. סה"מ תרכ"ט ע' קסא. ד"ה צאו"ר בסה"מ עזר"ח ע' קצג ובסה"מ ה' תש"ח ע' 201.
- 6) מ"ב. 7) לא, א ואיל"ר. לה"א. 8) וח"א לו, ב. קסז, ב ועור. וראה בהנמקן בסה"מ ה' תש"ח ש"ס.

וזהו מה שע"י עבודה דו באים אל הגאולה העתידה, שגאולה זו תהי' ע"י משיח צדקנו, שהוא בתי' יחידה. וזהו גם מה שמבואר בפע"ח³⁴ שכל העבודה בעולם הזה, אפי' בדרגות הכי נעלות שבה, אינה מגיעה אלא לבתי' חיצוניות ע"י המתלשש בבתי' א"א, ולע"ל יתגלה בתי' פני' עתיק. דגילוי זה הוא ע"י מעשינו ועבודתנו³⁵, היינו ע"י העבודה עתה בבתי' מעשה וכפ"י (מעשה מלשון³⁶ מעשין על הצדקה³⁷), ובבתי' עבודה עבר (כמבואר מעלתה בהדרושים המבארים ענין עבודה עכתי'³⁸), שזהו בתי' נו"ה הנ"ל. ועי"ז קאתי מר דא מלכא משיחא, ונלמוד מפיו סודות החורה, עד לגילוי בתי' פנימיות עתיק, במהרה בימינו ממש, ע"י משיח צדקנו.

*

- 33) ראה קונטרס ענינה של חורת החסידות ס"ה. ושי"ג.
- 34) שער הק"ש פט"ו. 35) חניא רפ"לז. וראה ליקוט פירושים ומ"מ כו' לתניא ש"ס. 36) ד"ה ועבדי דוד תרצ"ט (נדפס בסה"מ תרצ"ט ע' 191). 37) ראה ב"י לטור יו"ד סה"מ. וראה לקו"ש חיי"ב ע' 238. 38) ח"א עו, א. ג. ובכ"מ.

הנחת ה' בלתי מוגה

הנחת ה' בלתי מוגה
 רמ"צ - ח"א
 ח"ב - ח"א
 ח"ג - ח"א
 ח"ד - ח"א
 ח"ה - ח"א
 ח"ו - ח"א
 ח"ז - ח"א
 ח"ח - ח"א
 ח"ט - ח"א
 ח"י - ח"א

כביכול באים לשמוע קול עסק התורה שלמטה. אמנם אעפ"כ הרי כתיב: מן השמים השמיען את קולו ג', ועד שהתורה היא למעלה מגורי המקום והזמן, כמארז"ל, כל העוסק בתורה עולה כאילו הקריב עולה. ויחד על כן ארז"ל שדברי תורה נמשלו לאש כש"ש הלא כה זכרי כאש, מה אש אינה מקבלת טומאה כר ד"ת אינם מקבלים טומאה. וקאי שם בטומאה מגונה כזו, דתנו בה"ל שלא אירעה (טומאה זו דוקא) לכה"ג ביום הכיפורים, היינו דאף שטומאות אחרות אירעו לו, ואפי' טומאה דאבי אבות השוהי, מ"מ דוקא טומאה זכ, אף שהיא קלה יותר לכאורה, שהרי, הטמא בה נטהר בהערה שמש, לא אירעה לכה"ג. ומבואר במפורשים²⁴ בטעם הדבר לפי שטומאה זו מגונה ומכערת יותר משאר טומאות: ואעפ"כ אין ד"ת מקבלין גם טומאה זו לפי שנומשלו לאש. וגם זו מעלה בתורה על מצוות, דכל המצוות, הם בדבריים שהולכים ומותרים דוקא וכמארז"ל לא הוכשר למלאכה שמים אלא שהורים ומותרים בפנין, משא"כ ד"ת אינם מקבלים טומאה. אמנם לא לאיסור, הרי גם התורה היא בבחי' המשכה, וכן"ל דתורה לא בשמים היא. וגם זה נרמז במה שנומשלו ד"ת לאש, וכמבואר בתניין²⁴, שהאש צריך לפתילה להינות נאחז בה, וכלי הפתילה הרי הוא עולה לשרשו למעלה ביסוד האש הכללי, שתחת גלגל הירח, ואינו מאיר כלל. וכינון שנומשלו ד"ת לאש, הרי מוכן שהם נאחזים בפתילה למטה.

5

והנה מבי"ש קדושים תהיו כי קדוש אני, מוכן, דב' הקדושות שנתן בראשון של ישראל נמשכים צ"י הקדוש שנתן בראשון, כי קדוש אני. ויש לומר הביאור בזה, ע"פ המבואר בלקו"ת פ' ברכה²⁷ (ובכ"מ באר"י כותב) במארז"ל שהיה תפלה סמוכה למטה, שיש מעלה בעסק התורה שאחר התפלה דוקא. ואחרי לימוד התורה בא קיום המצוות. וזהו מה שארז"ל²⁹ מביהכ"מ ראה"כ הנהג בהם מנהג דרך ארצ³⁰.

- הוגם -
- (19) ואחוזן ד, לו. (20) מנחות קי, א. (21) ברכות כב, א. (22) ירמיה' כג, כט. (23) אבות פ"ה מ"ה. (24) ראה פירש"י שם. ועוד. (25) שבת כח, ב. קח, א. מכות יא. א.
 - (26) פ"ט. (27) צו, ב. (28) ברכות ה, ב. (29) סוף ברכות. וראה שו"ע אדה"ז או"ח סי' קנה-קנו. (30) ברכות לה, ב.

הנחת ה"ת בלתי מוגה

סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימי, בלתי העלאה מלמטה למעל, ועד לענין המס"נ, שעומד בתפלתו כעבדא קמל מרי"סי. ולפיכך הקדושות שנתן בראש הו"ע התפלה. והקדושות הב' והג' שמלמעלה, הו"ע התורה וגמ"ח, שהם ב' הקדושות שנתן בראשון של ישראל. וזהו גם מה שארז"ל³ לא זו מחבה עד שקראה בחי' כו' עד שקראה אחרת כו', על שקראה אמר ד"ת, אמר הו"ע קו העבודה, ענין התפלה והמס"נ, שהיא אמר הוא בחי' א"ל. ובחי' אחרת ובחי' הו"ע קו התורה וקו גמ"ח (היינו מצוות ככלל שכללותו הוא גמ"ח), הקדושות הב' והג' והנהו הגם בבחי' הקדושות שנתן בראשון הו"ע התפלה והמס"נ, לפי שענין התפלה הוא המפרשה וההבדלה וההעלאה מלמעלה, מ"מ הרי גם תורה והפרשה וההבדלה. וכש קדושת וא"כ צ"ל שגם בהם ישנו ענין הפרשה וההבדלה. ויש לומר הביאור בזה, ע"פ מ"ש בתניין⁴ דעסק התורה ומצוות הוא ג"כ ענין מסיירת נפש ממש, שהו ענין הפרשה וההבדלה.

3

4

אמנם במס"נ גופא יש ג' דרגות, שהן ג' קדושות הנ"ל. דאף שקיום המצוות הוא ג"כ ענין מס"נ, מ"מ הרי המצוות הם במדידה והגבלה. ודווקא מה שבכללותם המצוות כתיב לא תוסיפו ולא תגרעו, הרי גם בכל מצוות פרטית צ"ל הגבלה בזמן ובמקום וכו', וכמבואר במ"א⁵ כביאור מה שארז"ל⁶ להגיד שבתו של אהרן שלא שיניה, והגם שהי' בבחי' מס"נ מ"מ לא שינה מכל ההגבלות שנוצטוה עליהן.

ולמעלה מה הו"ע הקדושות הב', בחי' התורה. דהתורה היא ג"כ בבחי' המשכה למטה. כמא"י תורה לא בשמים היא, ויתירה מזו כתיבוי היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך מן השמיים ג', ואי' במדרש⁷ שהתפליא שלמעלה וגם הקב"ה

- (9) ויצא כה, יב. וראה זח"א רסו, ב. זח"ג רמג, א. שו" ב. תקו"ז תמ"ה. וראה סיה"מ ה' תש"ח ע' 80, ובהוספת שם. (10) שבת י, א. (11) שהש"ר פ"ג בסופו. (12) פמ"א (נה, א). (13) ואחוזן ד, ב. ועוד. (14) ראה לקו"ש ח"ב ע' 650. (15) ספרי ופירש"י במדבר ת, ג. (16) ב"מ נט, ב. וש"נ. (17) שהש"ח, יג. (18) שהש"ר פ"ה, יג.

הנחת ה"ת בלתי מוגה

ואוהביו כצאת השמש בגבורותו, שזוכים לגילוי בחי' שמש ה', מוציא חמה מנחמה.

וע"י מעשינו ועבודתנו בומן הגלות, זוכים בקרוב ממש לשלימות במעשה המצוות (כמצות רצונך) שחיה' לע"ל, וכמבואר בהמשך וכתב ה"ל דמכיון שאז היה' השלימות במינו שמתנו מקריבים את הקרבות, כמ"ש⁴⁵ וגר זאב עם כנש ג', ושלימות באדם המקורי; כמ"ש⁴⁶ ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, לפיכך יהי' גם מעשה הקרבות בתלית השלימות, ועד"ז בכל המצוות. ושלימות התורה, לימוד תורת של משיח, ועד לגילוי סוד טעמי' ומסתרי' צפונותי' (כפירוש רש"י עה"פ ישקוני מנשיקות שבכא"א מישיאל, ע"י גילוי התורה גילוי היחודה הפרטי שבה"א מישיאל, ע"י גילוי היחודה הכללי, משיח צדקנו⁴⁷. וכל זה בא ע"י מעשינו ועבודתנו, וכמ"ש הרמב"ם⁴⁸ שהעושה מעשה אחד או דיבור אחד או מחשבה אחת לסובה, מכריע' עצמו וכל העולם כולו לכף זכות, וגורם לו ולהם ישועה והצלה והצלה. וכך היה' לנגן, במהרה בימינו ממש, והי' ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד⁴⁹, בגאלוה האמיתית והשילמה ע"י משיח צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

*

- (45) ישעי' יא, ו. שם, ט. (47) שה"ש א, ב.
- (48) ראה גם ד"ה שלפניו ובהנמסך שם הערה 33.
- (49) הלי' השובה פ"ג ה"ד.

הנחת התי' בלתי מוגה

והגם שישינו ענין לימוד בתורת שלפני התפלה הרי אין בזה חידוש כ"כ. ועד"ז מצוות שלפני התפלה, ה"ז רק בתור הבנה לתפלה, וכמו צדקה שלפני התפלה שענינה הבנה לתפלה. אבל עיקר מצוות הצדקה, ועד"ז שליש שבבטן גשמי ותפילין שבדיוקן שקלוף גשמי, הם בבחי' מנהג דרך ארץ של אחרי כיהי' וכוונתה'.

וזהו כל ענין ירידת הנשמה בגוף שהיא בשביב העליון, כרי' להמשיך ג' הקדושות ה"ל בעולם, ע"י ששל ידם יהי' העולם עומד, ויתורה מזה העולם קיימין. ועל שיע"י עבודה זו באים לקיום היעוד והי' ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד ושמו אחד⁵⁰, וזאת יהי' ג' הקדושות הנ"ל בשלימותן. וזהו והי' ה' למלך, בחי' הכתר שנתן בראשו, ואז יהי' גם שלימות בענין התורה, הורתו של משיח⁵¹, ושלימות בקיום המצוות, כמבואר בהמשך וככה⁵² וכתו"א⁵³ וכו'.

והענין הוא, דהנה לע"ל כתיב' ולא יכנף עוד מוריך, היינו לא רק גילוי כח הפועל בנפעל, אלא גילוי שם הנוכח, כתיב⁵⁴ כי שמש ומגן הויה' אליקים ולע"ל הקב"ה מוציא חמה מנחמה⁵⁵. והוא למעלה משלימות העולם שהי' בעת בריאתו דכתיב ב'י⁵⁶ בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, לפי שלע"ל נאמר⁵⁷ אלה תולדות פדע' וכו'. וזהו גילוי בחי' הכתר שנתן בראשו. וגילוי בחי' זו הוא ע"י עבודה בנ"י בזמן הגלות, כמו שארז"ל⁵⁸ שהשמועץ הרפתן ואינו משיבביך, עליהם הכתוב⁵⁹ ואומר ואוהביו כצאת השמש בגבורותו. והשומעץ הרפתן הם ישראל שאומות העולם מקוננים אותם אנה אלך דוד⁶⁰, למה תניח אותן עזובה, היינו לקח את הקב"ה שהוא החתן (הדוד) את ישראל שהם הכלה בגלות, וויפלא איך אשיעור צו זייך איך גלות. ועד"ז שאינם משיבבין הרי עליהם הכתוב אומר ואוהביו -

- (31) אבות פ"א מי"ח. (32) זכרי' יד, ט. (33) ראה פירש"י שה"ש א, ב. (34) חרל"ז פיי"ז ואילן. (35) מו, א ואילן. (36) זיה, א ואילן. (37) ישעי' ל, כ. (38) תהלים פד, יב. (39) נדרים ח, ב. ועוד. (40) בראשית א, א. (41) רות ד, יח. (42) שבת פ"ח, ב. ועוד. (43) שופטים ה, לא. (44) שה"ש ו, א. פרש"י שם (משה"ל עה"פ).

הנחת התי' בלתי מוגה